

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

נְשִׂיא – בְּהַעֲלוֹתָהּ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ט - חלק י"ד

קונטרס 554

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

כא) שני מאורות הגדולים

מזמן אשר הציץ וזרח אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר התקונים וספר הזהר קימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלמוד הקדוש של התקונים וזהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלה, אף על פי כן שותים בצמא את דברייהם ומתלהבין בקריאתן מאד מאד.

(רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התקונים בנניח)



כב) אי אפשר להיות מלמד תינוקות בלי למוד הזהר

ומובא מהרב הקדוש רבי פנחס מקאריץ זכותו יגן עלינו, בספר אמרי פנחס השלם (דף ק"ו), וזה לשונו: "צריך מלמד (לתלמידים) ללמוד זהר, שהוא בחינת עץ החיים, שיוכל להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שגרב נותן שכל ישר להתינוק, בזה מניח בו נשמה אמיתית", עד כאן לשונו. (ואני שמעתי שזה מקבל עוד מהבעל שם טוב זכותו יגן עלינו). כי הזהר מלהיב ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באופן שיוכל להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בזולתו.

(ונכתב בספר להגאון רבי יעקב מאיר שכתער שליט"א)



הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כג) לו עמי שומע לי !

ולו עמי שומע לי, בעקבות משיחא אשר הרע והמינות גובר, היו שוקדין כל ימיהם ללמד ספר הזהר והתקונים כתבי מרן בלול עם חסידות והקדמות של מרן הרב רבי ישראל בעל שם זכר צדיק לברכה והיו מבטלין כל הגזרות רעות והיו ממשיכין שפע ואור על כל העולמות, כן השפעות פשטיות, בני חיי מזוני.

(רבינו הקדוש יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')



(שמות מ) וְלֹא יָכוֹל מֹשֶׁה לְבֹא אֶל אֱהֹל מוֹעֵד וְגו' . אָמַר רַבִּי יִצְחָק אֵין מוֹקְדִים וּמְאוּחָר בַּתּוֹרָה.

וְגו' ? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֵין מְקַדֵּם וּמְאַחֵר בַּתּוֹרָה.

וַיְהִי בַיּוֹם כְּלוֹת מֹשֶׁה, וַיְדַא כְּלוֹתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה. שְׁשֻׁנִינוּ, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַהוּ שְׁכַתוּב (תהלים סח) עָלִית לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וְגו' ? אֵלֶּא בְּשַׁעַה שְׁאַמֵּר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא (שמות א) שֶׁל נְעִלְיָךְ מֵעַל רִגְלֶיךָ, הַיְדַעוּעַ הַהֵר. אָמַר מִיכָאֵל לְפָנָי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הַתְרַצָּה לְסַתֵּר אָדָם ? וְהָרִי כְתוּב (בראשית ה) זָכַר וַנִּקְבְּהָ בְרָאִם וַיִּבְרָךְ אֹתָם, וְאֵין נִמְצְאוּת הַבְּרָכָה אֵלֶּא בְּמִי שֶׁהוּא זָכַר וַנִּקְבְּהָ, וְאַתָּה אוֹמֵר לְהַפְרֵד מֵאַשְׁתּוֹ ?

אָמַר לוֹ: הָרִי קָיָם מֹשֶׁה פְּרִיָה וַיְרַבֶּיהָ, כְּעַת אֲנִי רוֹצֵה שְׁיִשָּׂא אֶת הַשְּׂכִינָה, וּבְשִׁבְלִי תֵרֵד הַשְּׂכִינָה לְדוֹר עַמּוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוּב עָלִית לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי. וּמַהוּ הַשְּׁבִי ? שְׂכִינָה שְׁנוּשָׂאָה לְךָ. לְקַחְתָּ מִתְּנוּת בְּאָדָם. בְּאָדָם לֹא כְתוּב, אֵלֶּא בְּאָדָם הַיְדוּעַ לְמַעְלָה. וּבַיּוֹם שֶׁיִּרְדֶּה הַשְּׂכִינָה, אוֹתוֹ יוֹם שְׁנוּשָׂאָה לְמֹשֶׁה הִיא יִרְדֶּה, זֶהוּ שְׁכַתוּב כְּלוֹת מֹשֶׁה, כְּלוֹת מֹשֶׁה מִמֶּשׁ.

וּבִירוּשָׁע שְׁפָנִיו כְּפָנֵי הַלְבָנָה, כְּתוּב (יהושע ה) שֶׁל נְעִלְיָךְ, שֶׁלֹּא נִפְרָד אֵלֶּא בְּזַמְנֵים יְדוּעִים, שֶׁהָרִי הַשְּׂכִינָה לֹא נִשְׂאָה לוֹ כֹּל כֶּף וְלֹא נִרְאָתָה לוֹ, שְׁכַתוּב (סח) וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ אֶל [עַל] פְּנֵיו אַרְצָה. אֲבָל כָּאֵן כְּלוֹת מֹשֶׁה וַיְדַא מִתְּנוּת בְּאָדָם, מִתְּנוּת כְּתוּב. אֲשֶׁרִי חֲלַקוּ שֶׁל מֹשֶׁה שְׁרַבּוּנוּ חֲפָץ בִּיקְרוּ עַל כֹּל שְׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם.

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה נִשְׂיָא אֶחָד לַיּוֹם. מַהוּ לַיּוֹם ? אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, יָמִים שֶׁלְמַעְלָה שֶׁהַתְּחִנּוּבוּ לְהַתְּפַרֵּךְ בְּאוֹתָם שְׁנַיִם עֶשֶׂר

בְּאֵינוֹן תְּרִיסָר תְּחוּמֵינִן,

וַיְהִי בַיּוֹם כְּלוֹת מֹשֶׁה, כְּלוֹת שֶׁל מֹשֶׁה וַיְדַא. דְּתַנִּינָן אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מֵאִי דְכְּתִיב, (תהלים סח) עָלִית לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וְגו'. אֵלֶּא בְּשַׁעַה שְׁאַמֵּר לוֹ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (שמות א) שֶׁל נְעִלְיָךְ מֵעַל רִגְלֶיךָ, אֲזַדְעוּעַ הַהֵר, אָמַר מִיכָאֵל קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם תְּבַעֵי לְסַתֵּר אָדָם. וְהָא כְּתִיב (בראשית ה) זָכַר וַנִּקְבְּהָ בְרָאִם וַיִּבְרָךְ אוֹתָם, וְלִית בְּרַכְתָּא אֲשַׁתְּכַח, אֵלֶּא בְּמֵאֵן דְּאִיהוּ דְכַר וְנוֹקְבָא, וְאַתְּ אֲמַרְתָּ לֹא תִפְרָשָׁא מֵאַתְתִּיהָ.

אָמַר לִיהָ הָא קָיָם מֹשֶׁה פְּרִיָה וְרַבֶּיהָ, הַשְּׂתָא אֲנָא בְּעֵינָא דִּיתְנַסְב בְּשְׂכִינְתָא, וּבְגִינְיָה יַחוּת שְׂכִינְתָא לְדִיִּירָא עֲמִיהָ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב עָלִית לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי. וּמֵאִי שְׂבִי. שְׂכִינְתָא דְאַתְנַסִּיבַת עַמּוֹ. לְקַחְתָּ מִתְּנוּת בְּאָדָם. בְּאָדָם לֹא כְּתִיב, אֵלֶּא בְּאָדָם הַיְדוּעַ לְמַעְלָה. וּבַיּוֹם דְנַחְתַּת שְׂכִינְתָא, הַהוּא יוֹמָא דְאַתְנַסְבָּא בְּמֹשֶׁה נַחְתָּא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב כְּלוֹת מֹשֶׁה, כְּלוֹת מֹשֶׁה מִמֶּשׁ.

וּבִירוּשָׁע דְאַנְפוּי כְּאַנְפוּי סִיְהָרָא כְּתִיב, (יהושע ה) שֶׁל נְעִלְיָךְ, דְלֹא אֲתַפְרַשְׁ אֵלֶּא בְּזַמְנֵין יְדוּעֵין, דְהָא לֹא אֲתַנְסִיבַת עֲמִיהָ שְׂכִינְתָא כֹּל כֶּף, וְלֹא אֲתַחֲזִי לִיהָ, דְכְּתִיב (יהושע ה) וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ אֶל [עַל] פְּנֵיו אַרְצָה. אֲבָל הֵכָא כְּלוֹת מֹשֶׁה וַיְדַא. מִתְּנוּת בְּאָדָם, מִתְּנוּת כְּתִיב, זַכָּאָה חוֹלְקִיהָ דְמֹשֶׁה, דְמֵאֲרִיָה בְּעֵי בִיקְרִיָה, עַל כֹּל שְׂאֵר בְּנֵי עַלְמָא.

וַיֹּאמֶר יי אֶל מֹשֶׁה נִשְׂיָא אֶחָד לַיּוֹם. (במדבר ז) מַהוּ לַיּוֹם. אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, יוֹמֵין דְלַעֲיָלָא, דְאַתְחַנּוּבוּ (דף קמ"ח ע"ב) לֹא תִפְרָשָׁא,

דמתפרשא, וכל חד אתתקן ואתחנן בברכתא
על ידוי דאלין דלתתא. תאנא, פלהו מתברכן
בגין מדבחא דלעילא, ואפילו תתאה ואפילו
עובדי כוכבים ומזלות מתברכן.

דתנא, אמר רבי שמעון, אלמלא לא אקריבו
אלין תריסר נשיאין, לא יכיל עלמא
למיקם קמי תריסר נשיאי ישמעאל, דכתיב,
(בראשית כה) שנים עשר נשיאים לאומותם.
מדאקריבו אלין דישראל, נסיבו שולטנותא
דכלהו, בגין פך נשיא אחד ליום.

וכר מה דאקריבו, בגוונא דלעילא אקריבו,
בגין דיתברכון פלהון. אילם ששים,
עתודים ששים, כמה דכתיב, (שיר השירים ג) ששים
גבורים סביב לה, דבסטר גבורה. פך אחת
עשרה זהב וגו', והא אתמר, זפאה חולקיהון
דצדיקיא, דקודשא בריך הוא מריק עלייהו
ברכאן, וציית צלותהון, ועלייהו כתיב, (תהלים
קב) פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם
וגו'.

ברוך יי לעולם אמן ואמן.

ימלוך ה' לעולם אמן ואמן.

תחומים שנפרדים, וכל אחד
התקן והתחנן בברכה על ידי
אותם שלמטה. למדנו, פלם
מתברכים בגלל מזבח שלמעלה,
ואפילו התחנן, ואפילו עובדי
כוכבים ומזלות מתברכים.

שמדנו, אמר רבי שמעון,
אלמלא לא הקריבו שנים עשר
נשיאים אלו, לא יכל העולם
לעמד לפני שנים עשר נשיאי
ישמעאל, שכתוב, (בראשית כה)
שנים עשר נשיאים לאמתם.
משהקריבו אלו של ישראל,
לקחו שלטון של הכל, משום פך
נשיא אחד ליום.

וכר מה שהקריבו, כדגמה
שלמעלה הקריבו, כדי שיתברכו
כלם. אילם ששים, עתודים
ששים, כמו שכתוב (שיר השירים ג)
ששים גברים סביב לה, שצד
הגבורה. פך אחת עשרה זהב
וגו', והרי נתבאר. אשרי חלקם
של הצדיקים שהקדוש ברוך הוא
מוריק עליהם ברכות ומקשיב
לתפלותיהם, ועליהם כתיב (תהלים
קב) פנה אל תפלת הערער ולא
בזה את תפלתם וגו'.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן. ימלוך
ה' לעולם אמן ואמן.

פרשת בהעלתך

וידבר יי אל משה לאמר. דבר אל אהרן
אל אהרן ואמר אליו בהעלתך
את הנרות וגו'. רבי יהודה פתח,
(תהלים ט) והוא כחתיך יצא מחפתו
וגו'. אשרי חלקם של ישראל
שהקדוש ברוך הוא רצה בהם,
ונתן להם תורת אמת, עץ חיים,
שבו האדם אוהו (ירוש' חיים
לעולם הנה וחיים לעולם הבא.
שכל מי שמשתדל בתורה ואוהו
בה, יש לו חיים (אוהו בחיים). וכל
מי שעוזב דברי התורה ונפרד
מהתורה, פאלו נפרד מהחיים,

פרשת בהעלותך

וידבר יי אל משה לאמר. דבר אל אהרן
ואמר אליו בהעלותך את הנרות וגו',
(במדבר ח) רבי יהודה פתח, (תהלים ט) והוא כחתיך
יוצא מחופתו וגו'. זפאה חולקיהון דישראל,
דקודשא בריך הוא אתרעי בהון, ויהב להון
אורייתא דקשוט, אילנא דחיי, דביה אחיד
בר נש (ס"א ירת) חייך להאי עלמא, וחיין לעלמא
דאתי. דכל מאן דאשתדל באורייתא ואחיד
בה, אית ליה חייך (ס"א אחיד בחייך). וכל מאן דשביק
מלי דאורייתא, ואתפרש מאורייתא, פאלו

משום שהיא חיים, וכל דבריה חיים. זהו שכתוב (משלי ד) כי חיים הם וגו'. וכתוב (שם א) רפאות תהי לשרף וגו'.

בא ראה, עץ החיים אחוז ממעלה למטה. ושמש זו שמאירה לכל, אורה מתחיל מהראש, ומתפשט בגוף האילן בדרך ישר. שני צדדים אחוזים בו, אחד לצפון ואחד לדרום, אחד זמין ואחד שמאל, (שם) בשעה שמאירה השמש כמו שנתבאר, מאותו גוף (שם) האילן, מחזק לרוע זמין ומאיר בתקפו, ומתקפו מאיר השמאל ונכלל באורו.

והוא כחתן יצא מחפתו. מהי חפתו? זהו (שיר השירים א) עטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו. יצא מחפתו - זהו ראש של כל אור, כמו שנאמר בפסוק שלאחריו, מקצה השמים מוצאו. זו ראשית הכל שנקראת מקצה השמים. ואז יצא כחתן ממש, כשיוצא לפגש את פלתו אהובת נפשו, ופורש ירועותיו ומקבלה.

כמו זה והוא כחתן יצא מחפתו, הולכת השמש ומתפשטת למערב. בין שמערב מתקרב, צד צפון מתעורר מולו בתחלה, ומתקרב למערב, ומזוג אותו במקומו, כמו שנאמר שכתוב (שם) שמאלו תחת ראשי. ואחר כך צד דרום, שהוא זמין, שכתוב וימינו תחבכני. אז ישיש כגבור לרוץ ארח, להאיר הלכנה, ופרשיה. בא ראה, בהעלתך את הנרת - אלו מנורות עליונות שכלן מאירות פאחת מהשמש.

רבי אבא פתח, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה ה' באור פניך יהלכון. הפסוק הזה פרושו, וזהו שכל בא ראה, אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא נתן להם

מתפרש מחייו, בגין דהיא חייו, וכל מלוי חייו, הָדָא הוא דכתיב, (משלי ד) כי חיים הם וגו'. וכתיב (משלי א) רפאות תהי לשרף וגו'.

תא חזי, אילנא דחיי, אחיד מעילא לתתא. והאי שמשא דנהיר לכלא, נהורא דיליה שארי מרישא, ואתפשט בגופא דאילנא בארח מישר, ב' סטרין אחידן ביה, חד לצפון, וחד לדרום. חד זמינא, וחד שמאלא. (איינו) בשעתא דשמשא נהיר כמה דאתמר, מההוא גופא (כ"א) דאילנא, אתקיף לדרועא דימינא, ואנהיר בתוקפיה. ומתוקפיה נהיר שמאלא, ואתכליל בנהוריה.

והוא כחתן יוצא מחפתו, מאן איהו חפתו. דא איהו (שיר השירים א) עטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו. יוצא מחפתו, דא איהו רישא דכל נהורא כמה דאת בקרא דאתריה, מקצה השמים מוצאו, דא שירותא דכלא, דאקרי מקצה השמים. וכדין, נפיק כחתן ממש, בד נפיק לאערעא לכלתיה, רחיקתא דנפשוי, ופריש דרועוי, ומקבל לה.

כהאי גוונא והוא כחתן יוצא מחפתו, אזלא שמשא ואתפשט לגבי מערב, פיון דמערב אתקריב, סטר צפון אתער לקבליה בקדמיתא, וקריב למערב, וזויג ליה פאתריה, כמה דאתמר דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת ראשי. ולבתר סטר דרום דאיהו זמינא, דכתיב וימינו תחבכני. פדין ישיש כגבור לרוץ ארח, לאנהרא סיהרא ואוקמוה. תא חזי, בהעלותך את הנרות, אלין בוצינין עלאיין, דכלהו נהירין פחדא מן שמשא. (הסר כאו).

רבי אבא פתח, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה יי באור פניך יהלכון. האי קרא אוקמוה, אבל תא חזי, זכאיין אינון ישראל,

דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא יְהֵב לֹון אֹרִייתָא קְדִישָׁא,
 (דף קמ"ט ע"א) וְאוֹלִיף לֹון אֲרַחוּי, לְאַתְדַּבְּקָא בֵיה,
 וְלְמִיטֵר פְּקוּדֵי דְאֹרִייתָא, לְמִזְבֵּי בְהוּ לְעֵלְמָא
 דְאַתֵּי. וְקָרִיב לְהוּ בְשַׁעֲתָא דְנִפְקוּ מִמְצָרִים,
 דְהָא כְּדִין אִפִּיק לֹון מְרֻשׁוּתָא אַחְרָא, וְסְלִיק
 לֹון לְאַתְאַחְדָּא בְשָׁמִיּה, וְכְדִין אֲקָרוּן בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל, בְּנֵי חוֹרִין מִכְּלָא. דְלֵא יִתְּבוּ תַחֲתוֹת
 רְשׁוּתָא אַחְרָא, וְסְלִיק לֹון לְאַחְדָּא בְשָׁמִיּה,
 דְסְלִיק עַל כְּלָא, דְשָׁלִיט עַל עֵלְאִין וְתַתְּאִין.

וּמְגוּ רְחִימוּתָא דְלַהוּן, קָרָא לֹון (שמות ד) בְּנֵי
 כְּבוֹרֵי יִשְׂרָאֵל, כְּגוֹוֹנָא (הקדושה) עֵלְאָה (ועל
 דא). קָטַל (ס"א וקטל) כָּל בְּכוֹר דְלְעִילָא וְתַתָּא,
 וְשָׂרָא קְטִירִין וְאַסִּירִין דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין, בְּגִין
 לְאַפְקָא לֹון, וְעֵבִיד לֹון בְּנֵי חוֹרִין מִכְּלָא. וְעַל
 דָּא לֹא בָּעָא קְדֻשָׁא בְּרִיף הוּא, לֹא מְלֵאָף, וְלֹא
 שָׂרָף, אֲלֵא אִיהוּ. וְעוּד, דְהָא אִיהוּ יָדַע
 לְאַבְחָנָא וְלְמַנְדַּע כְּלָא, וְלְמִשְׁרֵי אֲסִירִין, וְלֹא
 אֵינוֹן בְּרֻשׁוּתָא דְשְׁלִיחָא אַחְרָא אֲלֵא בִידֵיה.
 תָּא חֲזִי, בְּהֵוָא לִילְיָא דְבָּעָא קְדֻשָׁא בְּרִיף
 הוּא לְקָטַל כָּל אֵינוֹן בְּכוֹרֵי כְּמָה
 דְאַתְמַר, בְּשַׁעֲתָא דְרַמְשׁ לִילְיָא, אָתוּ מְזַמְרִין
 לְזַמְרָא קַמִּיּה, אָמַר לֹון, לֹאוּ עֵידֵן הוּא דְהָא
 שִׁירְתָּא אַחְרָא, מְזַמְרִין בְּנֵי בְּאַרְעָא.

בְּשַׁעֲתָא דְאַתְפְּלִיג לִילְיָא, אַתְעַר רוּחַ צְפוֹן,
 וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא כְּדִין עֵבֵד נוֹקְמִין,
 וְיִשְׂרָאֵל עֵבֵדִין שִׁירְתָּא בְּקוּל רַם, (ס"א וישראל מְזַמְרִין
 וְאַמְרִין הִלְיָא בְּקוּל רַם) וְכְדִין עֵבֵד לֹון בְּנֵי חוֹרִין מִכְּלָא,
 וּמְלֵאכִין עֵלְאֵי, וְכָל מְשָׁרְיִין כְּלָהוּ, הוּוּ צִיִּיתִין
 לְהוּן לְקַלְיָהוּן דְיִשְׂרָאֵל. בְּתַר דְאַתְגְּזֵרוּ, רְשִׁימוּ
 לְבִתְיָהוּן, מַהֵוָא דְמָא, וּמְדַמָּא דְפִסְחָא,
 בְּתַלַּת רְשִׁימִין. (שמות יב) עַל הַמִּשְׁקוֹף וְעַל שְׁתֵּי
 הַמְּזוּזוֹת.

מָאֵי טַעְמָא. הָא אוֹקְמוּהָ בְּגִין דְאִיהוּ רְשִׁימָא

תוֹרָה הַקְדוּשָׁה, וְלַמְדָּם מְצוּת
 לְהַתְדַבֵּק בּוֹ, וְלִשְׁמֹר מְצוּת
 הַתוֹרָה לְזִכּוֹת בְּהֵן לְעוֹלָם הַבָּא,
 וְקָרְבָּם בְּשַׁעֲתָא שְׂיֻצָאוּ מִמְצָרִים,
 שְׁהֵרִי אִז הוֹצִיאֵם מִרְשׁוּת אַחְרָת,
 וְהַעֲלֵם לְהַאֲחֹז בְּשָׁמוּ, וְאִז נִקְרָאוּ
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּנֵי חוֹרִין מִכְּלָל,
 שְׁלֵא יִשְׁבוּ תַחַת רְשׁוּת אַחְרָת,
 וְהַעֲלֵם לְהַאֲחֹז בְּשָׁמוּ, שְׁעוּלָה עַל
 הַכָּל, שְׁשׁוּלַט עַל עֵלְיוֹנִים
 וְתַחֲתוֹנִים.

וּמְתוּדָּא אַהֲבַתָּם קָרָא לְהֵם (שמות ז)
 בְּנֵי כְּבוֹרֵי יִשְׂרָאֵל, כְּדַגְמָה (של
 הַקְדוּשָׁה) עֵלְיוֹנָה. (ועל זה) הִרְגוּ (והרג)
 כָּל בְּכוֹר שְׁלַמְעֵלָה וּמִטָּה, וְהַתִּיר
 קְשִׁירִים וְאַסִּירִים שֶׁל עֵלְיוֹנִים
 וְתַחֲתוֹנִים כְּדִי לְהוֹצִיאֵם, וְעִשָׂאֵם
 בְּנֵי חוֹרִין מִכְּלָל. וְעַל זֶה לֹא רָצָה
 הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא לֹא מְלֵאָף וְלֹא
 שָׂרָף, אֲלֵא רַק הוּא. וְעוּד, שְׁהֵרִי
 הוּא יָדַע לְהַבְחִין וְלְדַעַת הַכָּל
 וְלְהַתִּיר אֲסִירִים, וְאֵינוֹם בְּרֻשׁוֹת
 שְׁלִיחָא אַחְרָא, אֲלֵא בִידּוֹ.

בָּא רָאָה, בְּאוֹתוֹ לְלָה שְׂרָצָה
 הַקְדוּשׁ בְּרִיף הוּא לְהַרְגַּ כָּל אוֹתָם
 בְּכוֹרוֹת כְּמוֹ שְׂנֹאֲמַר, בְּשַׁעֲתָא
 שִׁירַד הִלְיָה, בָּאוּ מְזַמְרִים לְזַמֵּר
 לְפָנָיו. אָמַר לְהֵם, לֹא זְמַן הוּא,
 שְׁהֵרִי שִׁירָה אַחְרָת מְזַמְרִים בְּנֵי
 בְּאַרְצָא.

בְּשַׁעֲתָא שְׁנַחֲלַק הִלְיָה הַתְעוֹרְרָה
 רוּחַ צְפוֹן, וְאִז עִשָׂה הַקְדוּשׁ בְּרִיף
 הוּא נְקָמוֹת, וְיִשְׂרָאֵל עוֹשִׂים
 שִׁירָה בְּקוּל רַם, (וישראל מְזַמְרִים
 וְאוֹמְרִים הִלָּל בְּקוּל רַם) וְאִז עִשָׂאֵם בְּנֵי
 חוֹרִין מִכְּלָל, וּמְלֵאכִים עֵלְיוֹנִים
 וְכָל מְרַבְּבוֹתֵיהֶם הֵיוּ מְקַשִּׁיבִים
 לְהֵם לְקוֹלוֹת יִשְׂרָאֵל. אַחַר
 שְׁנַמְלוּ, רְשָׁמוּ אֵת בְּתִיָּהֶם מֵאוֹתוֹ
 דָּם וּמְדָם הַפִּסְחָא בְּשַׁלְשָׁה
 רְשׁוּמִים: (שם יב) עַל הַמִּשְׁקוֹף וְעַל
 שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת.

מָה הַטַּעַם? הֵרִי בְּרֻשׁוֹהָ, מִשׁוּם
 שְׁהוּא רִשְׁם קְדוּשָׁה, וְהַמִּשְׁחִית

קשהוא יוצא ורואה אותו דם שהיה רשום על אותו פתח, חס על ישראל. זהו שכתוב ופסח ה' על הפתח וגו'. כאן יש להסתכל, אם הקדוש ברוך הוא בא והרג בארץ מצרים ולא שליח אחר, רשם זה שעל הפתח לשם מה, והרי הכל גלוי לפנינו? ועוד, מה זה ולא יתן המשחית? ולא ישחית צריף לו להיות!

א"ל ודאי כף זה, שכתוב (שם) וה' הכה כל בכור. וה' - הוא ובית דינו. ואותו בית דין כאן נמצא. (מכאן שבכל) ובכל צריף להראות מעשה כדי להנצל, שהרי כגון זה על המזבח, כדי שלא ימצא המשחית. זה במעשה, ובזמן שלא צריף את זה, כמו ראש השנה, שהוא יום הדין, ובצלי לשון הרע עומדים על ישראל, צריכים דברים, תפלות ובקשות, וצריכים להראות מעשה (ברח וגפש) כמו שבארנו, והרי נתבאר. ובמה? בשופר, (להראות שופר) לעורר שופר אחר. ואנו מוציאים באותו קול רחמים ודין כאחד, הכל כראוי. כמו שלאותו שופר עליון מוציא קול שהוא כלל של אחד. ולעורר רחמים אנו הולכים, ולשבר את בצלי הדין שלא ישלטו ביום הזה. וכשמתעוררים הרחמים, כל המנורות העליונות מאירות מצד זה ומצד זה, ואז (משלי טו) באור פני מלך חיים.

בא ראה, בשעה שהפכה (הגדול) מתפנה להדליק נרות למטה והנה מקריב קטרת בשמים, באותה שעה אז מנורות עליונות מאירות, ונקשר הכל כאחד, ושמתה וחדה נמצאת בכל העולמות. זהו שכתוב (שם כו) שמן וקטרת ישמח לב, ועל זה בהעלתך את הנרות.

בהאי יומא. וכד רחמי מתערין, פלהו בוצינין עלאין נהרין מהאי גיסא ומהאי גיסא. כדין (משלי טו) באור פני מלך חיים.

הא חזי, בשעתא דכהנא (רבא) אתפווין לאדלקא בוצינין לתתא, והוה קריב קטורת בוסמין, בההוא שעתא כדין בוצינין עלאין נהרין, ואתקטר פלא כחדא, וחדו וחדוותא אשתכח בכלהו עלמין, הדא הוא דכתיב, (משלי כו) שמן וקטורת ישמח לב, ועל דא בהעלותך את הנרות.

קדישא, ומחבלא כד איהו נפיק, ורחמי ההוא דמא דהוה רשים על ההוא פתחא, חיים עליהו דישראל, הדא הוא דכתיב ופסח יי על הפתח וגו'. הכא אית לאסתפללא, אי קדשא ברוך הוא אתי וקטיל בארעא דמצרים, ולא שליח אחרא, רשימא דא דעל פתחא למה, והא כלא גלי קמיה. ותו, מהו ולא יתן המשחית, ולא ישחית מיבעי ליה.

א"ל ודאי הכי הוא, דכתיב, (שמות יב) ויי הכה כל בכור. ויי: הוא ובית דינו.

וההוא בי דינא הכא אשתכח. (כ"א מכאן) ובכלא בעי לאחזאה עובדא, בגין לאשתזבא. דהא כגוונא דא על גפי מדבחא, בגין דלא אשתכח מחבלא.

האי בעובדא, ובזמנא דלא אצטריך האי, כגון ראש השנה, דאיהו יומא דדינא, ומאריהון דלישנא בישא קיימין עלייהו דישראל, בעינן מלין, צלותין ובעותין, ובעינן לאחזאה עובדא (כ"א ברוקא ונפשא) פמה דאוקיימנא. והא אתמר, ובמה.

בשופר. (לאחזאה שופר) לאתערא שופרא אחרא. ואנן מפיקין בההוא קלא, רחמי ודינא כחדא, פלא כדקא יאות. פמה דההוא שופר עלאה, אפיק קלא דאיהו כללא כחדא. ולאתערא רחמי קאזלינן, ולתברא מאריהון דדינא, דלא ישלטון

רבי אלעזר ורבי יוסי ורבי יצחק היו הולכים בדרך. פגעו באותם הרי קרדו. עד שהיו הולכים, הרים רבי אלעזר עיניו, וראה אותם הרים רמים, והיו חשוכים, ופחדו בפחד. אמר רבי אלעזר לאותם חברים, אלו אבא כאן, לא היינו פוחדים. אבל כיון שאנו שלשה ודברי תורה בינינו, הדין כאן לא נמצא.

פתח רבי אלעזר ואמר, כתוב (בראשית ח) ותנח התבה בחדש השביעי וגו', על הרי אררט וגו'. כמה חביבים דברי התורה, שכל דבר ודבר יש סודות עליונים, והתורה כלה נקראת עליונה. ושינוי בשלש עשרה מדות של התורה: כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד, לא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל כלו יצא.

שהרי התורה, שהיא כלל עליון, אף על גב שיצא ממנה ספור אחד בעולם, ודאי לא באה להראות את אותו ספור, אלא להראות דברים עליונים וסודות עליונים. ולא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל כלו יצא. משום שאותו ספור של התורה או אותו מעשה, אף על גב שהוא יצא מכלל התורה, לא להראות על עצמו יצא בלבד, אלא להראות על אותו כלל עליון של התורה כלה יצא.

בגון זה, שכתוב (בראשית ח) ותנח התבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט. ודאי פסוק זה יצא מכלל התורה, וכא בספור העולם. מה אכפת לנו אם שורה בזה או בזה, שהרי במקום אחד שישרה? אלא ללמד על הכלל כלו יצא. ואשריהם ישראל שנתנה להם תורה עליונה תורת אמת. ומי שאומר שאותו

רבי אלעזר ורבי יוסי ורבי יצחק, הוה אזלי באורחא, פגעו באינון טורי קרדו, עד דהוה אזלי, זקף עינוי רבי אלעזר, וזמי אינון טורי רמאי, והוה חשוכו, ודחלן בדחילו. אמר רבי אלעזר לאינון חברייא, אלו אבא הכא, לא הוה דחילנא, אבל כיון דאנון תלתא, ומלי דאורייתא ביננא, דינא הכא לא אשתכח.

פתח רבי אלעזר ואמר, פתיב ותנח התבה בחדש השביעי וגו', על הרי אררט וגו', כמה חביבין מלי דאורייתא, דבכל מלה ומלה, אית רזין עלאין, ואורייתא כלא, עלאה אקרי. ותנינן בתליסר מכילן דאורייתא, כל דבר שהיה בכלל, ויצא מן הכלל, לא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל כלו יצא.

דהא אורייתא דאיהי (דף קמ"ט ע"ב) כללא עלאה, אף על גב דנפיק מנה, חד ספור בעלמא. ודאי לא אתי לאחזאה על ההוא ספור, אלא לאחזאה מלין עלאין, ורזין עלאין. ולא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל כלו יצא. בגין דההוא ספור דאורייתא, או ההוא עובדא, אף על גב דהוא נפקא מכללא דאורייתא, לאו לאחזאה על גרמיה נפק בלבד, אלא לאחזאה על ההוא כללא עלאה דאורייתא כלא נפק.

בגון האי דכתיב, (בראשית ח) ותנח התבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט. ודאי האי קרא מכללא דאורייתא נפק, ואתי בספור דעלמא. מאי אכפת לן, אי שרי בהאי, או בהאי, דהא באתר חד לישרי. אלא ללמד על הכלל כלו יצא. וזכאין אינון ישראל, דאתיהיב להו אורייתא עלאה אורייתא דקשוט. ומאן דאמר, דההוא ספורא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשֵׂיָהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים ארוקרי אידיד? ארעניק אמנה אבר מצובה? אחמנה?
אמנה ביום הפוארת? וכדומה..



סט זוהר היומי 6 חלקים
בכריכה קשה

